

המישטרה הגרמנית העלתה את מירה שחר מקרייתיים למטוס וגירשה

גירוש מגרמניה

בואי איתי, פרויליין, אמר השופט הגרמני לצעירה הנאה שהגיעה לנמליהתעופה של מינכן, אחרי בילוי חופשה בת חודש בישראל. אין לך רשות כניסה לגרמניה, ואת חוזרת ללוד באותו מטוס שבו הגעת. מירה שחר (27), ישראלית החולמת על קאריירה של שחקנית, היתה המומה. לא עזרו לה הבכי והצעקות. גם לא התחנונים שאין לה כסף בארנק, ושרק יתנו לה שהות להוציא כסף מחשבון הבנק שלה ולמכור את מכשיר הטלוויזיה הציבעונית, מערכת הסטריאו והפצים אחרים. הדיילות נעצו בי עיניים. סיפרה השבוע, כי את מי מחזירים במטוס?

מלצרת במינכן היתה עבודתה הראשונה של מירה בגרמניה. אני יודעת לשתות אלכוהול, היא מספרת, זה גורם לי להיות מצחיקה. בסמים לא נגעתי מעולם.

בשם נורכרט שניידר, גבר אמיד בעל חברת-מחשבים, המבוגר ממנה בעשר שנים. אחרי רומן קצר הוא חזר למינכן והזמין אותה אליו. במשך חצי שנה חיו יחד, עד שהסיפור נגמר, אבל הם נשארו ידידים. אחרי שנפרדו, הירבתה לטייל באירופה. חצי שנה שהתה אצל דורתה

לפעמים הייתי סוחבת חכיות בירה כבדות. שכחתי קצת מהשאיפות שלי להיות שחקנית ודוגמנית-צילום. חייתי ברמת-חיים שיגעון. גרתי ברירה יפה, שהיתה רשומה על שמו של מיכאל, והייתי חברה במועדונים יפים ובמועדון ספורט. התעמלתי ורקדתי בסטודיו למחול אירובי. גיליתי שאני מאוד גמישה. ביליתי שעות בסאונה, בג'אקוזי ובכריכת-שחיה מחוממת ושיחקתי טניס וסקווש.

אבי עופרים הזהיר

עם מיכאל היתה לי מערכת יחסים מיוחדת. הייתי אשת-סודו והוא סמך עלי בעיניים עצומות.

„את לא דליה לביא! אמרו לה השוטרים הגרמניים

הוא היה יכול לסדר לי רישיון עבודה, אבל העריף שאעבוד בלי, כי כך זה נשאר כסף שחור, והוא לא היה צריך לשלם מיסים. אני הערפתי לקחת את הסיכון, מה גם שהיה לו הרבה קשרים. הוא תמיד אמר — אם קורה משהו, אני פה.

לכן, מאוחר יותר, כשהייתי כמעצר בכלא, צעקתי לו: אני פה! סיכמנו שאם קורה משהו, הוא הרוך שלי. האמנתי בו. בראש שלי היה לעבוד, לעשות כסף ולהגיע לאטילאט לקולנוע.

במועדון הכרתי כימאי, שהזמין אותי להופיע בסרטון למישהו שיניים. הצטלמתי גם לפירסומת של שיער ואיפור, רקדתי עם להקת רקדנים בתוכנית בידור טלוויזיונית, והיה לי תפקיד קטנטן בסרט, בתור נערה שיושבת ליד הבר. הקליינטים הכי טובים היו שוטרים. הכנתי להם קוקטיילים וצחקנו יחד. הם ידעו טוב מאוד שאין לי רישיון עבודה, אבל זה לא עניין אותם. אבי עופרים, שהיה אורח קבוע אצלנו, הזהיר אותי שזה יסתיים לא טוב.

אחרי שבוע בה נסיון אלים לאונס, בעת שירותה בצה"ל, היא שנאה גברים תקופה ארוכה

אחרי שעברתי שנה וחצי החלטתי לנסוע לארץ לחופש. מצאתי מישהו שיהליף אותי במועדון ובאתי לנמל התעופה עם מיוזורה מלאה במתנות, תמונות-פירסומת שלי, סרט וידיאו עם סרטוני הפירסומת שלי וקטעי עיתונות עליי.

כשהשוטר אמר לי לחכות, חשבתי שזה שיגרת. עד שהוא לקח אותי לחקירה לפני קצין, כשאמרתי שהמטוס שלי יוצא עוד מעט, אמרו לי שאני לא נוסעת לשום מקום. הם התחילו לחטט לי במיוזורה, הוציאו בגדי-בגד, שאלו אותי בציניות אכזרית רוצה להיות כמו דליה לביא? הם רצו לדעת ורישיון-העבודה שלי. שערבתי

כפאריס, חזרה למינכן ויצאה שוב, לתקופות של כמה חודשים. בחברת ידידים, להולנדר, לאנגליד ולספרד. כאשר חזרה סופית למינכן, נזקקה לעבודה והפכה להיות מלצרית בפאב. היא פגשה שם את מיכאל (שם בדוי, השם האמיתי שמור במערכת), ישראלי לשעבר, בעליו של מועדון-לילה מפואר במינכן. הוא ראה שהיא זריזה וחרוצה, יוצרת קשר טוב עם אנשים ושולטת בכמה שפות — גרמנית, אנגלית וצרפתית — והציע לה לנהל את המועדון שלו.

סיפרה מירה: במשך הזמן הוא התחיל לשלם לי יפה מאוד. עברתי נורא קשה. פתחתי ב־9 בערב וסגרתי ב־4 לפנות בוקר. הייתי צריכה לראוג שלא יחסר מארק אחד בקופה. המלצריות הגרמניות ניסו לעבוד עליי עם הכסף, אבל אף אחת לא הצליחה. בציף הייתי תופסת אנשים